

In het geheel genomen ben ik blij dat het thuisonderwijs als een volwaardige onderwijsvorm wordt aangemerkt.

Toch zie ik in het wetsvoorstel tal van voorbeelden die de thuisonderwijzer belemmeren kwalitatief het beste onderwijs te geven.

Het wetsvoorstel is gebouwd op wantrouwen, niet op vertrouwen, terwijl daar gezien de huidige praktijk geen enkele reden voor is.

Enkele bedenkingen:

Artikel 15e. "Eisen aan thuisonderwijzer 1. Het thuisonderwijs wordt verzorgd door een persoon: a. die ten minste in het bezit is van de graad bachelor"

In mijn kennissenkring ken ik tal van mensen zonder bachelordiploma die prima onderwijs kunnen geven. En omgekeerd.

Artikel 15f. "Geregeld volgen thuisonderwijs 1. De personen, bedoeld in artikel 15a, zijn verplicht om te zorgen dat de jongere het thuisonderwijs gedurende de inschrijving geregeld volgt op de locatie van het thuisonderwijs.

Een van de voordelen van de thuisonderwijs is de flexibiliteit ervan. Onderwijs kan gegeven worden op de plek die zich daarvoor het best leent. In musea, in de natuur, tijdens excursies, etc. In geval van onderwijs in een vreemde taal is een verblijf in het buitenland zelfs de beste plek. Door de te verplichten dat het onderwijs wordt gegeven op een vastgestelde plek in Nederland is daarom niet in het belang van het thuisonderwezen kind. Sterker nog: het belemmert het onderwijs.

Art 15r: "4. De inspectie bezoekt de locatie van het thuisonderwijs ten minste elke vier jaar. Tevens bezoekt de inspectie de locatie van het thuisonderwijs, indien zij dat noodzakelijk acht ten behoeve van het onderzoek op grond van het derde lid. Artikel 15q, vierde lid, tweede en derde volzin, zijn van overeenkomstige toepassing."

Aangezien onderwijs op een vastgestelde plek in Nederland dus geen goed idee is, lijkt mij de verplichte inspectie ook niet wenselijk.

Het lijkt mij dat de verplichting tot het geven van thuisonderwijs op een vaste plek in Nederland is ingegeven om de kwaliteit van het onderwijs te kunnen controleren.

Een op zichzelf nobel streven, maar als de kwaliteit van het thuisonderwijs lijdt onder dit toezicht, dan lijkt het toezicht mij van ondergeschikt belang.

Laten we niet vergeten dat het wetsvoorstel erop gericht is de kwaliteit van het thuisonderwijs te garanderen. Niet om de kwaliteit aan te tasten.

Mocht de lpa toch hechten aan enige mate van toezicht, hetgeen ik waardeer en goed kan begrijpen, dan lijkt mij een gesprek met de onderwijsgevers een prima alternatief. Dat schaadt het onderwijs in elk geval niet.

Ik zie er geen enkel bezwaar in als dat gesprek op ten burele van de lpa wordt gevoerd.

Artikel 15c. Onderwijsplan

Een onderwijsplan is voor een schoolklas van 30 leerlingen ongetwijfeld een onmisbaar gereedschap. Het staat echter haaks op het maatwerk dat thuisonderwijs kan bieden.

Een thuisonderwijzer onderwijst een beperkt aantal leerlingen en kent deze leerlingen door en door. Hij/zij weet daarom wat de leerlingen op een bepaald moment het meest boeit en waar zij aan toe zijn en kan de lesstof daarop aanpassen.

Een onderwijsplan werkt in zo'n geval belemmerend.

Ik geloof dat een gesprek met een lpa een prima alternatief is voor een onderwijsplan.

p. 27: "De voertaal die gehanteerd wordt in het thuisonderwijs is Nederlands"

Jammer. Onderwijs geven in het Engels is een uitstekende manier om Engels te leren. Twee vliegen in een klap.

Deze eis komt uiteraard voort uit de angst dat kinderen met een niet-Westerse achtergrond les krijgen in het Turks, Arabisch of welke niet Europese taal dan ook.

Als het daarom gaat, benoem dit gewoon en maak een uitzondering voor onderwijs in het Engels, eventueel aangevuld met andere wereldtalen.

Verbod op het geven van onderwijs in het Engels belemmert de thuisonderwijzer kwalitatief het beste onderwijs te geven.